

Chương 138

Giống Như Thật Mà Là Giả

Gìr khắc này, nàng bỗng nhiên hiểu ý tứ của bà ngoại: không có người bên cạnh, một mình Phùng Thị đến xem, liếc mắt là có thể tìm ra nhi tử thì càng chứng minh mẫu tử liên tâm.

Đỗ Quyên dựa vào cái gì?

Nàng chỉ có thể dựa vào bề ngoài.

Thiếu niên này khoảng mười tuổi, tóc dùng dây màu bạc buộc lại trên đỉnh đầu, tóc đen, mặc cẩm bào bằng lụa như ý màu xanh ngọc, diện mạo đáng người kiện khang có anh khí đàn ông Phùng gia, nhưng đôi mày rậm, hai mắt lại ôn nhuận nhu hòa, đó là hình ảnh của Lão Thực cha, còn có đôi môi kia...

Những đặc thù đó, với người lần đầu tiên gặp mặt, nhất là người quen biết Phùng gia và Hoàng gia, liếc mắt là nhìn ra trên người hấn kết hợp đặc thù của Hoàng Lão Thực và nam đình Phùng gia.

Khó trách ông ngoại hoài nghi, bởi vì người thiếu niên đó giống Phùng gia nhiều hơn một chút.

Nhìn kỹ cực kỳ giống cậu tư Phùng Hưng nghiệp.

Nhận định xong, Đỗ Quyên bỏ lại Phùng thị, hào hứng chạy tới thiếu niên kia, thúy thanh kêu lên: “Tam biểu ca, ngươi tan học?”

Cười môi mắt cong cong.

Tôi qua tam biểu ca Phùng Chí Minh không ở nhà, nghe nói ở nhà bà ngoại hấn, nàng liền mượn lý do này ngụy trang đến gần thiếu niên kia. Dù sao nhận lầm người cũng không phải là chuyện lớn gì.

Dương Nguyên khẽ nhếch miệng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bé gái có lúm đồng tiền như hoa trước mặt. Sao hấn không nhớ rõ có một biểu muội như vậy chứ?

Đỗ Quyên muốn chính là hiệu quả này, lập tức giải thích: “Ta gọi Đỗ Quyên! thôn Thanh Tuyền. Ngươi không nhớ rõ?”

Nói xong nhìn chăm chăm hấn.

Liền thấy Dương Nguyên ngẩn ra.

Đáng tiếc, không phải khiếp sợ “chấn động”, mà là mờ mịt “giật mình”.

Lòng Đỗ Quyên trầm xuống, như cũ không buông tha, khẽ giọng kêu lên: “Lý Đôn!”

Dương Nguyên đang nghĩ, thôn Thanh Tuyền là địa phương nào?

Chợt nghe bé gái lại gọi “Lý Đôn”, liền kết luận nàng nhận lầm người, nên lễ độ cười nói: “Tiểu muội muội, người nhận lầm người. Ta gọi Dương Nguyên, không gọi Lý Đôn. Người muốn tìm Lý Đôn? Hình như tư thực chúng ta không có người này.”

Cuối cùng Phùng Thị từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, đi đến gần hai người.

Vừa rời nàng liếc mắt đã khẳng định hẳn chính là nhi tử mất đi của mình, lại thấy Đỗ Quyên chạy thẳng tới phía hẳn, còn nhận lầm hẳn là cháu nhà mẹ đẻ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, gần như đứng không vững, đầu còn động được hai chân.

Đỗ Quyên chịu đựng nổi thất lạc, cố cười nói: “Người gọi Dương Nguyên a! Ta và nương ta đến tìm biểu ca ta Phùng Chí Tài và Phùng Chí Minh. Nhận lầm người, xin lỗi a!”

Dương Nguyên mỉm cười nói: “Không có việc gì. Phùng Chí Tài còn ở bên trong.”

Bên người hẳn là 2 thiếu niên mười một mười hai tuổi, đã nhìn hồi lâu. Lúc này bỗng nhiên cười nói: “Nhận sai cũng không quan trọng. Dương Nguyên người nhận nàng làm muội muội cũng không sai. Nàng chỉ coi trọng người, sao không gọi chúng ta chứ?”

Nói xong còn nháy mắt chọc ghẹo.

Mười một mười hai tuổi là thời điểm bướng bỉnh. Lời này cũng có ý trêu đùa.

Sao Đỗ Quyên nghe mà không hiểu.

Chỉ là nàng ôm hi vọng to lớn đến, lại bị tạt một chậu nước lạnh, tuy đã có dự toán xấu nhất nhưng vẫn có chút không chịu nổi.

Bởi vậy tâm tình cũng không phát tác, chỉ cố cười nói: “Là ta hoa mắt, thấy hẳn có chút giống tam biểu ca, mới kêu. Các người đều là người đọc sách, nhìn văn nhã. Nghe người ta nói, người đọc sách “Phúc có thi thư khí tự hoa”, đều là quân tử khiêm tốn.”

Hai thiếu niên nghe nàng đánh giá mình cao như thế, liền ngượng ngùng.

Dương Nguyên đang định nói chuyện, chợt cảm thấy bên cạnh có ánh mắt nhìn chăm chú. Quay đầu nhìn lại, là nông phụ trung niên, nhìn hẳn chăm chăm, môi run run, bộ dáng như muốn nói gì lại nói không ra lời.

Hắn cảm thấy cực kỳ quái.

Đỗ Quyên cũng phát hiện Phùng Thị khác thường, vội vàng giới thiệu: “Đây là nương ta.”

Dương Nguyên mỉm cười nhìn Phùng Thị, kêu một tiếng “Đại nương”.

Phùng Thị “Ai ai” hai tiếng, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Hai thiếu niên kia muốn bù lại hình tượng quân tử của mình, liền hỏi Đỗ Quyên có muốn bọn họ giúp nàng đi vào kêu Phùng Chí Tài và Phùng Chí Minh một tiếng hay không.

Đỗ Quyên vội nói không cần.

Nàng còn không hết hy vọng, thấy Dương Nguyên cầm một xấp giấy trong tay, cố ý hâm mộ nói: “Ta cũng nhận được vài chữ, thật muốn đọc sách. Ta nghe được một câu thơ, “Nhân gian tháng 4 mùi thơm tận, tiếng than đỗ quyên gào thét.” không biết có ý tứ gì?”

Mấy thiếu niên sững sốt một chút, chột cười to lên.

Dương Nguyên mới cười một tiếng, nhìn thấy Đỗ Quyên ánh mắt ửng đỏ, vội ngừng lại, ôn nhu nói với nàng: “Hai câu này là trong 2 bài thơ khác nhau, không liên quan. Một bài là...”

Hắn cũng không thấy phiền, đứng cùng Đỗ Quyên nói tới 2 bài thơ của Bạch Cư Dị Đại Lâm tự đào hoa và tỳ bà đi *.

* Hoa đào chùa Đại Lâm và đàn tỳ bà

Đỗ Quyên nhìn hắn, nước mắt không nhịn được tràn ra.

Thiếu niên này, rốt cuộc không phải là Lý Đôn sao?

Nếu không phải, nàng đã đợi chín năm, chẳng phải là công dã tràng?

Nếu phải, đối diện người yêu ngày xưa mà không nhận nhau, có gì đả kích hơn không?

Đối mặt với đôi mắt ôn hòa của thiếu niên, nàng cũng không có đau triệt nội tâm như lúc vừa xuyên tới đây. Có, chỉ là nhàn nhạt ưu thương, từ trong lòng chậm rãi khuếch tán ra toàn thân, như chậm rãi chìm vào đáy nước, bị nước bao phủ đến đỉnh đầu...

Nhân gian tháng 4 mùi thơm tận, nếu bàn về dương lịch, không sai biệt là tháng năm rồi.

Kiếp trước, mừng một tháng 5 là ngày nàng và Lý Đôn cử hành hôn lễ.

Nhưng vào ba mươi tháng tư hôm đó, bọn họ ngã xuống vách núi. Tình hình lúc đó, “tiếng than đỗ quyên” sao có thể hình dung? Tên của nàng lại gọi là Đỗ Quyên.

Hai câu thơ hoàn toàn không liên quan. Người bên ngoài nghe là không liên quan nhau, nhưng nếu là Lý Đôn nghe xong, nhất định sẽ hiểu ý của nàng.

Không có ẩn dụ gì đặc biệt, bắt quá từ mặt chữ liên hệ sự thật mà thôi.

Nhưng là, Dương Nguyên nghe không hiểu.

2 thiếu niên cười một trận, thấy mắt Đỗ Quyên rung rung, môi mím chặt, liền ngưng ngưng cười.

Nghe Dương Nguyên tận tâm tận lực giảng giải, Đỗ Quyên hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Đa tạ người. Ta nhớ rồi. Nhân gian tháng 4 mùi thơm tận, sơn tự đào hoa thủy nở rộ. Trường hận xuân quy vô mịch xứ, không biết chuyển vào trong này đến...”*

*Đại Lâm tự đào hoa

Nhân gian tứ nguyệt phương phi tận,

Sơn tự đào hoa thủy thịnh khai. Trường hận xuân quy vô mịch xứ,

Bất tri chuyển nhập thủ trung lai.

Bản dịch của Tản Đà

Tháng tư hoa đã hết mùa,

Hoa đào rụng rã cảnh chùa mới nay.

Xuân về kín chốn ai hay,

Biết đâu lần khuất trong này núi non.

Nàng lưu loát đem đọc 2 bài thơ một lần, sau đó nhìn thiếu niên sáng sủa cười, trong tươi đẹp mang theo nét thống khổ.

Dương Nguyên ngây ngẩn cả người. Hắn chỉ tùy tiện nói một lần thôi? Bài thứ hai tỷ bà đi còn chưa giảng xong nữa.

Cô bé này nghe qua đã không quên được!

Hay là nàng đã thuộc, chẳng qua không cẩn thận đem trộn lẫn hai bài thơ?

Hắn tập trung đánh giá bé gái trước mặt, đột nhiên nhìn vào đôi mắt nàng, không khỏi sửng sốt: nơi đáy mắt đen bóng kia lóe ra ánh sáng không biết tên... ưu thương, làm lòng hắn run lên.

Thật kỳ quái!

Hắn hoang mang lắc đầu, đối với Đỗ Quyên khen: “Tiểu muội muội rất thông minh!”

Đỗ Quyên liếc mắt nhìn Phùng Thị, thấy tinh thần nương vẫn hoảng hốt, đành phải chuẩn bị lên tinh thần cười nói: “Ta nghe người đọc qua. Vị này...

Dương thiếu gia, vừa rồi nhận làm người thật ngỡ ngàng. Chậm trễ các người, thật xin lỗi! Ta đi vào tìm biểu ca ta.”

Một thiếu niên vội nói: “Tu thực người ngoài không vào được. Ta giúp người đi gọi.”

Nói xong, không chờ Đỗ Quyên đáp lại, xoay người chạy vào viện.

Nơi này, một cái một người giống hạ nhân đi tới, nói với Dương Nguyên: “Thiếu gia, nên trở về ăn cơm.”

Dương Nguyên nhìn nhìn Đỗ Quyên, có chút không nỡ, nói: “Đợi một chút đi. Đợi Triệu Cần ra đi chung.”

Nói xong, liền hỏi Đỗ Quyên là người ở nơi nào.

Hỏi rồi mới nhớ ra, vừa rồi Đỗ Quyên đã nói nàng là người thôn Thanh Tuyền, không khỏi nghi ngờ nói: “Không nghe nói quanh đây có thôn Thanh Tuyền a?”

Đỗ Quyên chưa trả lời, hạ nhân kia, gọi Tiểu Tư, cười nói: “Thiếu gia, thôn Thanh Tuyền ở bên trong núi lớn. Lần trước phòng bếp mua nai chính là thợ săn thôn Thanh Tuyền đưa đến.”

Dương Nguyên “Nga” một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ.

Thiếu niên khác tên là Tiền Vân Vân cũng cả kinh nói: “Trong núi đến? Thật xa a!”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Là rất xa.” Lại chỉ vào sách trên tay Dương Nguyên hỏi: “Ta có thể xem cái này sao?”

Tiểu Tư vội nói: “Người nha đầu kia không biết chữ mà coi cái gì!”

Hắn cảm thấy nha đầu nông thôn này thật kỳ quái, nên ngăn cản thiếu gia nói chuyện tốt hơn. Nương nàng càng kỳ quái hơn, trân trân nhìn chăm chăm thiếu gia.

Ái dà, chẳng lẽ là mẹ mình?

Hắn nhất thời cảnh giác.

Dương Nguyên trừng mắt nhìn hắn một cái, đưa sách trong tay cho Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên lại không tiếp sách đó, lại nhìn xuống đám giấy dưới quyển sách. Tờ trên cùng là một bức họa cảnh vật, giống như bút chì cứng họa.

Nàng liền chỉ vào bức vẽ hỏi: “Dùng cái gì vẽ?”

Dương Nguyên nói: “Cái này hả, là dùng bút lông ngỗng vẽ.”

Đỗ Quyên giật mình, “Lông ngỗng cũng có thể làm bút?”

Kỳ thật nàng muốn hỏi “Làm sao người nhớ tới?”

Tiền Ngũ cười nói: “Dương Nguyên không giống người ta, chỉ thích dùng bút lông ngỗng. Ta dùng thứ đó không quen, không biết cầm như thế nào.”

Dương Nguyên cũng cười, nói: “Ta từ nhỏ đã thích dùng bút lông ngỗng, cảm thấy thuận tay.”

Từ nhỏ đã có thói quen?

Đỗ Quyên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Nàng bỗng nhiên nhích lại gần bên người Dương Nguyên, cách gò má hẳn khoảng một thước khoảng rồi dừng lại, nhỏ giọng nói một câu.

Mặt Dương Nguyên hiện ra nét kinh hãi, hỏi tới: “Thật sự?”

Đỗ Quyên gật đầu, rồi nói: “Ngày mai ta phải đến trấn trên, mang cho người xem có được hay không?”

Dương Nguyên cũng nhỏ giọng hỏi: “Vẫn vào giờ này?”

Đỗ Quyên mỉm cười gật đầu.

Tâm tình của nàng đã bình phục.

Trước khi đến đây, nàng đã chuẩn bị tâm lý.

Mang theo ký ức đầu thai chuyển thế tỷ lệ so với trứng số năm trăm vạn còn thấp hơn, nên không bài xích Lý Đôn đầu thai hoàn toàn quên ký ức.

Nếu quả thật là như vậy, nàng phải tốn chút tâm tư tìm ra Lý Đôn.

Nhưng nàng thật tin rằng, Lý Đôn sẽ đầu thai vào người con trai bị mất của Phùng Thị. Lúc ấy trên núi chỉ có 2 đứa nhỏ, mà nàng xuyên vào người một trong số đó, Lý Đôn chỉ có thể là một đứa khác.

Mang theo ý nghĩ đó, nàng càng nhìn cử chỉ của Dương Nguyên, càng cảm thấy giống Lý Đôn.

Nhưng trước mắt đầu tiên phải xác nhận Dương Nguyên chính là đứa con trai mất đi của Phùng Thị.

Có mục tiêu rồi mới tiến hành bước tiếp theo.

Tuy nàng có trăm phần trăm nắm chắc Dương Nguyên chính là đứa con bị mất của Phùng Thị, lại không có chứng cứ xác thực, muốn nhận thức càng là chuyện xa vời.

Cho nên nàng mới dùng chút tâm tư để tiếp xúc lần thứ hai với Dương Nguyên.

Tiền Ngũ và Tiểu Tư thấy hai người nói nhỏ, đều mắt hửng.

Tiền Ngũ cảm thấy bị bỏ qua, Tiểu Tư cảm thấy nha đầu kia tâm thuật bất chính, quay đầu phải nhắc nhở thiếu gia một tiếng mới tốt.

Chương 139

Ước Hội

Đúng lúc này, Triệu Cần mang theo Phùng Chí Tài và Phùng Chí Minh đi ra.

Phùng Chí Tài cao hứng chào hỏi Phùng Thị và Đỗ Quyên, hỏi các nàng làm sao đến được tư thực.

Có thể Phùng Thị mới thu hồi tâm thần, cùng cháu nói duyên cớ.

Phùng gia huynh đệ dĩ nhiên cao hứng vạn phần.

Dương Nguyên nhìn hai mẹ con nói đùa với huynh đệ Phùng gia, nói với Triệu Cần: “Ta nhìn giống biểu ca nàng sao?”

Triệu Cần đưa mắt qua hai người một lần, ngạc nhiên nói: “Thật là có điểm giống đó. Có phải hay không Tiên Ngũ?” Dùng cánh tay lay Tiên Ngũ.

Tiên Ngũ cũng quan sát một hồi, gật đầu nói: “Là giống. Trước đây sao không phát hiện ta.”

Dương Nguyên liền cười, nói khó trách Đỗ Quyên nhận lầm người.

Về phần bộ dạng có phần giống huynh đệ Phùng gia, hấn căn bản không để trong lòng.

Tiểu Tư thấy mẹ con Phùng Thị quả nhiên là đến tìm người, bài trừ khả năng là mẹ mình, yên lòng thúc giục thiếu gia đi về.

Lúc sắp đi, Dương Nguyên mím cười cáo biệt Đỗ Quyên.

Không ngờ ánh mắt vừa chuyển bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của Phùng Thị.

Hấn giật mình, lễ độ gật đầu chào nàng.

Phùng Thị nhất thời nước mắt tuôn như mưa.

Đỗ Quyên nhìn đám người Dương Nguyên đi về phía trước một đoạn ngắn, sau đó rẽ vào một con hẻm khuất bóng, mới kéo Phùng Thị nói: “Nương, biểu ca, chúng ta đi thôi. Bà ngoại và tiểu di đang chờ đó.”

Phùng Thị lung tung đáp ứng, mấy người đi về hướng Hắc Sơn tửu lâu.

Đến tửu lâu, Phùng bà mục quan sát vẻ mặt Phùng Thị, thảm than.

Nàng liền hỏi: “Tú Anh, ăn cơm xong người muốn đi đâu?”

Phùng Minh Anh cười nói: “Trần Hắc Sơn bao lớn, còn có thể đi đâu? Từ đầu đường dạo đến cuối phố, dạo xong thì xong rồi.”

Phùng Thị lại nói: “Nương, không phải lúc này người nói muốn tới nhà mẹ ba xem sao? Gọi Minh Anh bồi người đi đi. Đỗ Quyên lần đầu ra ngoài núi, ta mang nàng đi một vòng, đi dạo cũng không chừng muốn mua gì đó.”

Phùng bà mẹ cười nói: “Ta đang định nói đi. Đã như vậy, mẹ con người chậm rãi dạo. Ta và Minh Anh đi tới nhà mẹ ba người.”

Phùng Minh Anh định kháng nghị, Phùng bà mẹ đã sẵn giọng: “Hai năm người không về đây. Lúc này tới mà không đi thăm mẹ ba người? Ủng cho nàng thương người bao năm qua.”

Phùng Minh Anh bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng.

Rồi không nhịn được nhìn Phùng Thị và Đỗ Quyên hỏi: “Chúng ta đi chung tốt hơn, sao phải chia làm hai đường?”

Đỗ Quyên đoán Phùng Thị có tính toán khác, cho nên lấy mình làm tâm mốc, nên phối hợp nói: “Tiểu di, ta sợ nhất tới nhà người ta làm khách. Xin người thương xót, đừng kéo ta đi.”

Phùng Minh Anh nghe xong cười, liếc nàng một cái, nói: “Tùy người!”

Kỳ thật nàng cũng không muốn đi, bởi vậy hiểu tâm tình Đỗ Quyên.

Ăn cơm xong, Phùng bà mẹ thanh toán tiền, mang theo đám người Phùng Minh Anh đi trước.

Phùng Thị ngồi yên một lúc, phảng phất như hạ quyết định, nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên. Nương... Nương có có tâm sự muốn nói với người. Chúng ta tìm một chỗ không người đi.”

Đỗ Quyên trong lòng “lộp bộp”, thầm nghĩ “Chẳng lẽ nương muốn đem chuyện mắt nhử nói cho ta biết?”

Trên mặt lại thận trọng, nói: “Nương, chúng ta đi ra ngoài tìm.”

Vì thế, hai mẹ con rời tửu lâu, đi vòng quanh tiểu trấn tìm chỗ.

Nhìn quanh bốn phía xong, Đỗ Quyên dẫn Phùng Thị đi tới một trấn nhỏ sau lưng Hắc Sơn, tới một tảng đá ngồi xuống.

Nơi này chẳng những yên tĩnh còn rất thoải mái. Chung quanh đều ở trong tầm mắt, không cần lo lắng có người rình mò nghe các nàng nói chuyện. Dưới chân núi chính là trấn Hắc Sơn, các kiểu nóc nhà cao thấp trải ra một mảng lớn. Trên quan đạo dưới chân núi, có hai ba xe hoặc đám người lác đác đi qua, làm cho người kinh ngạc với lưu lượng người ở trấn nhỏ này.

Sau giờ ngọ, ánh nắng đem núi đá nóng lên ảm áp, ngồi không sợ thành băng.

Phùng Thị rất hài lòng nơi này, chậm rãi ngồi cùng Đỗ Quyên nói tới chuyện năm xưa.

Nàng nói ngày đó mình ở trên núi sinh một đôi song bào thai, sau khi sinh bị hôn mê, để sói tha nhi tử đi. Nhưng căn cứ tình hình nàng truy tìm sau đó, nhi tử cũng không có bị sói ăn mất. Bởi vậy chuyện này luôn ám ảnh trong lòng, luôn muốn tìm nhi tử trở về. Chẳng đến khi Phùng Trường Thuận vào núi...

Nói đến cuối cùng, Phùng Thị vội vàng nắm lấy cánh tay Đỗ Quyên, khóc nói: “Đỗ Quyên, nương dám khẳng định, Dương gia tiểu thiếu gia kia chính là đệ đệ ngươi. Nương là người vô dụng, nhìn thấy hấn liền choáng váng, không biết phải nói như thế nào. Nương biết ngươi là người thông minh, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp. Đỗ Quyên, ngươi nhất định phải giúp nương đưa đệ đệ về. Ngươi không phải nói, ngươi vẫn cảm thấy có đệ đệ sao? Chính là hấn nha...”

Đỗ Quyên vội vàng trấn an nàng, “Nương đừng nóng vội, từ từ nói.”

Nàng không khỏi bội phục Phùng thị, xem như nhanh trí, nghĩ ra lý do song bào thai thoái thác, ra mặt cho mình.

Nàng vốn thông minh, hơn nữa vẫn còn con nít, tiếp xúc với Dương Nguyên dĩ nhiên tiện hơn Phùng Thị. Bất quá điều này cho nàng danh chánh ngôn thuận lấy cớ, có thể công tư trọn vẹn đôi đường, quan sát Dương Nguyên rốt cuộc có phải là Lý Đôn hay không.

Nghĩ xong, nàng nói với Phùng Thị: “Hèn chi ta thấy hấn quen quen, giống tiểu cữu cữu, còn có chút giống cha. Nhưng là nương, việc này ta không thể nói ra được. Không có bằng chứng, nếu đến Dương gia đòi người, người ta khẳng định không tiếp thu, sau này còn đề phòng chúng ta.”

Phùng Thị liên tục gật đầu, nói: “Ông ngoại ngươi cũng nói như thế. Cho nên ta hôm nay chỉ muốn xác nhận hấn, cô chịu đựng không dám lên tiếng. Đỗ Quyên, ngươi có chủ ý gì tốt sao?”

Nàng biết trí tuệ của Đỗ Quyên, không cảm thấy mình là nương mà hỏi ý kiến 9 tuổi khuê nữ có gì không đúng.

Lúc trước Đỗ Quyên đã suy nghĩ vấn đề này, trong lòng sớm có ý tưởng.

Lúc này giả bộ nghiêng đầu tự hỏi một lúc, mới nói với Phùng Thị.

Phùng Thị gật đầu không ngừng nói: “Được, tốt. Cứ như vậy. Ngày mai ta lại đến.”

Đỗ Quyên lại khuyên nhủ: “Nương, ngươi cũng phải chuẩn bị tâm lý, việc này sợ là không phải hai ba ngày có thể có kết quả, phải từ từ. Ngươi đừng có bộ dáng mất hồn như trước, phải nghĩ thoáng một chút. Bất cứ việc gì cũng có ta, nương cứ coi đi.”

Trong lòng Phùng Thị dâng lên niềm hi vọng vô cùng, dễ dàng tiếp nhận lời khuyên, “Yên tâm đi. Trong lòng nương có phán đoán, sẽ không vội.”

Hai mẹ con lại thấp giọng nói một hồi mới xuống núi.

Trên đường trở về, tinh thần Phùng Thị phấn chấn hẳn lên, sắc mặt tốt hơn nhiều.

Đêm đó trở về nhà ông ngoại, Đỗ Quyên tìm biểu ca mượn nghiên mực và giấy, dùng lông gà làm một cái bút đầu cứng, chấm mực vẽ mấy bức họa.

Buổi tối, Phùng Trường Thuận nghe Phùng Thị nói quyết định của nàng, vội gọi Đỗ Quyên tới.

Cẩn thận hỏi ý nghĩ của nàng xong, lại chỉ điếm một phen, mới thở dài nói: “May mà mẹ ngươi có một khuê nữ giỏi giang, coi như là không ăn không khổ.”

Ngày hôm sau, Phùng Thị một mình mang Đỗ Quyên đi trấn trên.

Cũng không biết ông ngoại và bà ngoại an bài như thế nào, tiêu di và các mợ không truy vấn, cũng không muốn đi theo.

Đi tới trấn Hắc Sơn, đợi đến buổi trưa, Đỗ Quyên và Phùng Thị đi tư thực. Lần này, nàng không tới gần, mà đứng trên đường đối diện tư thực xa xa nhìn.

Tan học, Dương Nguyên đảo qua bốn phía nhìn thấy Đỗ Quyên.

Hắn vội chạy tới, cười hỏi: “Ngươi tới sớm?”

Đỗ Quyên cười nói: “Mới đến một hồi. Nương ta muốn mua đồ, ta đi với nàng mua xong mới tới.” Nói xong quay đầu khăn cầu Phùng Thị nói: “Nương, ta cùng ca ca này nói chuyện, được không?”

Dương Nguyên vội nói vào: “Đại nương, ta và Phùng Chí Tài bọn họ cùng trường. Nhà ta ngay ở trấn trên, là người hồ sen Dương lão gia gia. Ta sẽ chiếu cố Đỗ Quyên muội muội.”

Phùng Thị ôn hòa nhìn thiếu niên mỉm cười, có chút hoảng hốt đáp: “Kia... Ngươi đừng có chạy lung tung. Nương qua bên kia nhìn xem. Ngươi... quay đầu nhớ đến tìm nương.”

Đỗ Quyên vội nói: “ta đi cửa hàng Lâm gia tìm nương.”

Cửa hàng Lâm gia, là cửa hàng do ông nuôi của Đỗ Quyên, Lâm lý chính mở ở ngoài núi.

Phùng Thị gật đầu, liếc mắt nhìn Dương Nguyên mới xoay người đi.

Ở đây, Dương Nguyên cười nói với Đỗ Quyên: “Đi, ta dẫn ngươi đi chỗ này.”

Đỗ Quyên hỏi: “Người không cần về nhà ăn cơm sao? Cha mẹ người có yên lòng không?”

Dương Nguyên nói: “Ta đã sớm nghĩ tới việc này, có ý kêu Tiểu Lục về nhà mang đồ ăn đến. Chúng ta ăn chung.” Nói xong hướng đối diện vẫy vẫy tay, gã sai vặt ngày hôm qua liền nhắc một cái hộp đồ ăn đi tới.

Dương Nguyên mang Đỗ Quyên đi, cũng triền núi đó.

Sau khi ngồi xuống, Đỗ Quyên nhìn nhìn, vẫn là núi đã ngày hôm qua, không nhịn cười được.

Nàng thấy Dương Nguyên mở hộp đồ ăn ra, cũng vội mở hành trang mình mang đến ra, lấy một cái rổ tròn nhỏ tinh xảo ra, bên trong là bánh khoai tây nàng chiên, có ngọt, có mặn, còn có dưa chua hàm thịt vụn.

Tiểu Lục thấy rất khinh thường.

Dương Nguyên lại ngạc nhiên, gấp một miếng ăn thử, lập tức khen: “Ăn ngon.”

Đỗ Quyên cười nói: “Ta làm đó.”

Mắt Dương Nguyên sáng lên, nói: “Thật sự? Người có thể làm?”

Tiểu lục nói thầm: “Ngay cả Hương tử tử ở phòng bếp cũng biết nấu ăn.”

Dương Nguyên trừng hấn một cái, nói: “Người đi xuống dưới chờ ta.”

Tiểu Lục bị phải đi. Trước khi đi còn oán trách trừng mắt nhìn Đỗ Quyên, thầm nghĩ thiếu gia không biết phát thất tâm phong gì, chạy trên núi cùng một dã nha đầu ăn cơm.

Đỗ Quyên giơ rổ lên, nhìn hấn cười nói: “Tiểu Lục ca ca, người cần phải nếm thử bánh này”

Tiểu Lục thấy nàng cười rục rờ như vậy, vốn rất khinh thường bánh nhưng không thể nói lời cự tuyệt, quý khiến thần xui cầm lấy một cái, còn khách khí nói cảm ơn, bỏ vào miệng cắn một miếng, xoay người đi.

Mới đi vài bước, hấn vội vàng quay đầu nói: “Ta lấy thêm hai cái.”

Dương Nguyên đang nhìn chằm chằm hấn. Thấy hấn quay đầu, đoạt lấy rổ, sầm mặt nói: “Không phải người chê sao? Vậy thì không cho ăn. Hừ! ta biết người sẽ quay đầu.”

Đỗ Quyên nhìn bộ dáng xấu hổ của Tiểu Lục, ha hả cười rộ lên.

Nàng khuyên Dương Nguyên nói: “Tiểu Lục ca ca còn chưa ăn cơm, cho hấn mấy cái đi.”

Lúc này Dương Nguyên mới đưa rổ ra, ý bảo Tiểu Lục lấy.

Lúc này Tiểu Lục không khách khí chút nào cầm năm cái.

Trước khi đi, mặt mày hớn hở nói cảm tạ Đỗ Quyên.

Lúc này, hẳn cảm thấy Đỗ Quyên đặc biệt làm cho người khác vui, khó trách thiếu gia muốn ăn cơm nói chuyện với nàng.

Tiểu Lục tới chân núi cách đó không xa ngôi. Nơi này, Đỗ Quyên và Dương Nguyên ăn cơm.

Trong hộp đồ ăn của Dương Nguyên, không cần phải nói đều là thức ăn ngon.

Nhưng Đỗ Quyên thường ăn món ăn thôn quê, tự mình nấu nên không hiếm lạ.

Nàng vừa ăn vừa hỏi, Dương Nguyên trả lời, lý giải không ít tình huống Dương gia.

Tỷ như, Dương Nguyên còn có một đệ đệ, năm nay ba tuổi.

Đỗ Quyên nghe xong sừng sốt, cười hỏi: “Người còn có đệ đệ nha? Vậy nương người sẽ không thích người có phải không? Từ khi nương ta sinh muội muội ta, liền chăm cho nàng, ta và tỷ tỷ bị bỏ sang một bên .”

Chương 140

Chiếm Lấy Người

Thần sắc Dương Nguyên cứng lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra nói: “Đệ đệ còn nhỏ, nương khăng định thương hẳn hơn. Ta đã đi học, sao có thể còn cần nương bận tâm.”

Tâm Đỗ Quyên liền co rút, cảm thấy sự tình khăng định không đơn giản.

Con trai và con gái hoàn toàn khác nhau, đó là phải thừa kế gia nghiệp.

Có thể tưởng tượng, ban đầu Dương gia chỉ có đứa con nuôi này, dĩ nhiên coi như con ruột. Sau này bỗng nhiên sinh con, còn có thể đối xử bình đẳng với con nuôi sao?

Nếu nói thẳng ra là sợ tương lai con nuôi tranh gia sản.

Nếu nói trắng...

Đúng rồi, vì sao Dương gia không nói toạc ra?

Trong bụng nàng cấp tốc suy nghĩ, nghĩ không ra lý do.

Vì thế tạm thời bỏ qua, từ trong bao quần áo cảm ra bức họa tối qua vẽ cho thiếu niên xem.

Dương Nguyên đã ăn xong, tiếp nhận bức họa ngưng thần nhìn kỹ.

Tuy Đỗ Quyên không phải là họa sỹ lớn gì, nhưng với trình độ phác họa của nàng, chân trụ một tiêu hài tử 9 tuổi vẫn dư sức.

Chợt nghe Dương Nguyên không nên được hỏi một ít kỹ xảo hội họa, Đỗ Quyên kiên nhẫn giải đáp, hần lẳng nghe hai mắt phát sáng, tự biết rất có ích lợi.

Cuối cùng, Dương Nguyên hỏi Đỗ Quyên, điển cổ trong bức họa kia từ đâu đến.

Đỗ Quyên đang chờ hẳn hỏi, liền nói là nghe các lão nhân kể. Tiếp đó, êm tai kể rõ câu chuyện của Lý Đôn và Đỗ Quyên: một đôi thanh niên nam nữ sắp thành thân, cùng dạy học. Một ngày nào đó, nữ tiên sinh vì cứu một học sinh bị sẩy chân ngã xuống vách núi, nam tiên sinh nháy xuống theo...

Nàng vừa nói vừa nhìn chăm chăm Dương Nguyên.

Đầu tiên Dương Nguyên mỉm cười lắng nghe, vẻ mặt thập phần thoải mái.

Sau khi nghe dở dang, đôi mi hơi cau lại.

“Sau đó thì sao?”

Nghe xong, hắn mới hỏi.

“Không có sau này. Bọn họ đều chết hết.”

Đỗ Quyên nhìn hắn nghĩ, phần sau của câu chuyện đang ở trước mắt, kết quả thế nào thì phải xem người.

Dương Nguyên còn nhỏ, đôi với kết cục này tựa hồ có chút không đành lòng.

Về mặt hắn buồn bã thờ dài, xuất thân nhìn trán nhỏ dưới chân núi.

Đỗ Quyên cũng trầm mặc một lúc, rồi phá vỡ yên lặng. Nàng bắt đầu kể những chuyện lý thú ở thôn Thanh Tuyền, “Thôn chúng ta có Ngư nương nương miếu, rất linh nghiệm.”

Dương Nguyên bị đề tài mới hấp dẫn, quay đầu hỏi: “Ngư nương nương miếu?”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Uh, chính là mỹ nhân đuôi cá. Là ta thấy được.”

Nàng cười đem chuyện năm đó rơi xuống nước được mỹ nhân ngư cứu lên, sau này trong thôn xây lên nương nương miếu nói một lần.

Dương Nguyên nghe vừa khiếp sợ lại thấy thần kỳ.

Hắn nhìn Đỗ Quyên ánh mắt đen láy, vậy mà tin tưởng lời của nàng.

Chuyện này gợi ra hứng thú của hắn, rồi lại hỏi tới về chuyện khác của mỹ nhân ngư.

Đỗ Quyên có cơ hội nói rất nhiều. Cầu con, cầu nhân duyên, cầu bình an, đều được như ý. Nhưng nàng không nói hết, cũng không nói thành được ra sao, cũng không biết vì sao.

“Có một ngày, ta đang chơi ở nương nương miếu, nghe một phụ nữ cầu Ngư nương nương, nói nàng lúc đốn củi ở trên núi sinh ra một đứa con trai, lúc hôn mê bị mất, cầu nương nương giúp nàng tìm về. Nàng nói, con trai nàng ở bấp đùi có một cái bớt màu xanh, như hình đám mây...”

Nói đến đây, Đỗ Quyên thấy tiểu thiếu niên trước mặt bỗng nhiên mở to hai mắt.

Rất nhanh, hắn cố làm như không có chuyện gì, hỏi: “Sau đó thì sao? Người đó có tìm được con trai của nàng không?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Không có. Hình như là báo mộng cho nàng, kêu nàng đợi. Còn nói cái bớt đó chính là mây, đem con bay ra ngoài núi. Thời điểm đến tự nhiên có thể tìm về.”

Đôi mày của Dương Nguyên bắt đầu tụ lại.

Đỗ Quyên không nói sâu hơn.

Lúc trước, nàng đối với việc vạch trần thân thể Dương Nguyên còn có chút do dự, không biết với hắn mà nói là tốt hay xấu. Nhưng khi nàng nghe nói Dương gia đã sinh nhi tử, hơn nữa tựa hồ đối với Dương Nguyên không tốt lắm, nàng không do dự nữa.

Xem ra Dương gia này cũng không phúc hậu.

Trong núi chỉ có 2 thôn, nàng không tin bọn họ thật tâm tra tìm gọi không tra ra Dương Nguyên.

Dương Nguyên yên lặng một hồi rồi nói chuyện phiếm với Đỗ Quyên.

Cuộc nói chuyện này, hắn nhìn Đỗ Quyên với cặp mắt khác xưa, trong tâm tư không thể không thừa nhận, bé gái nông thôn này đọc sách tựa hồ không ít hơn mình. Bất luận hắn nói cái gì, nàng luôn có thể tiếp chuyện, hơn nữa rất có kiến giải, còn có thể khơi mào hứng thú của hắn.

Cử chỉ nàng hào phóng, tươi cười ngọt ngào, phảng phất như canh hoa đầu xuân tươi đẹp, cảnh đẹp ý vui, thấy là không nhịn được khát vọng muốn thân cận. Hắn không do dự nói cho nàng nghe cuộc sống và những chuyện quan trọng mình đã trải qua, hơn nữa mỗi câu đều “Đỗ Quyên muội muội”, gọi thập phần tự nhiên và thân thiết.

Đỗ Quyên cũng cảm thấy Dương Nguyên trí tuệ, tương đương với Lâm Xuân.

Chuyện này càng củng cố phán đoán của nàng: hắn nhất định là Lý Đôn chuyển thế!

Tiểu thiếu niên cười rộ lên thập phần ôn hòa, rất có hương vị đôn hậu của Lão Thực cha; nhưng nếu đôi mày kiếm khế nhúc nhích, ánh mắt chuyên chú thì lại trở nên sắc bén như Phùng gia ông ngoại.

Đỗ Quyên nhìn thập phần tán thưởng, cái này gọi là trưởng thành chuyên tập hợp ưu điểm của cha mẹ, lấy tinh hoa bỏ cặn bã.

2 cái đứa nhỏ vừa nói vừa cười, căn bản quên mất canh giờ.

Tiểu Lục ở bên dưới đợi thập phần buồn bực, không biết bọn họ nói gì mà náo nhiệt như vậy. Thiếu gia là người đọc sách, tiểu nha đầu kia chỉ là một đứa nha đầu nông thôn, sao hai người có thể ở chung chứ?

Hắn nhìn sắc trời không còn sớm, không thể không lên tiếng ngắt lời bọn họ, nhắc nhở thiếu gia nên đi học. Tối trễ sẽ bị phu tử phạt.

Dương Nguyên có thể mới tinh ngộ, vội vàng cáo từ Đỗ Quyên, ước định ngày mai gặp ở nơi này, hắn mang tranh hắn vẽ đến cho nàng xem.

Đỗ Quyên cầu còn không được, dĩ nhiên đáp ứng.

Lúc xuống núi, tâm tình Đỗ Quyên rất tốt, nhảy nhót đi.

Dương Nguyên vội đưa tay giữ chặt nàng, nói: “Cẩn thận chút, Đỗ Quyên muội muội. Trên núi đều là đá, té ngã sẽ trầy da.”

Đỗ Quyên cất giọng nói: “Ta là cô nương trong núi. Ngày nào không đi đường núi? Núi nhỏ như vậy, với ta mà nói rất bình thường, không thể so với tiểu thư trong thành các người, nững nịu.”

Nói xong, chính mình không nhịn được bật cười.

Kiếp trước, nàng là người trong thành. Nay trái ngược.

Dương Nguyên thấy nàng đi trên núi đá như giẫm trên đất bằng, thân nhẹ nhàng như bướm bay nên không nói thêm. Tính trẻ con nổi lên, Dương Nguyên cũng chạy nhảy theo nàng.

Đến chân núi, Đỗ Quyên nói với Tiểu Lục: “Tiểu Lục ca ca, để người đợi lâu.”

Tiểu Lục lập tức cười nói: “Không có việc gì. Ta luôn theo chân thiếu gia.”

Bởi hảo cảm với Đỗ Quyên tăng lên nên lưu tâm nhìn kỹ nàng, nhất thời kinh ngạc nhận ra bộ dạng nha đầu kia thật đẹp, bất quá một thân quần áo vải thô, không gây chú ý cho người khác.

Liên thu hồi lòng khinh thị đối với nàng lại vài phần.

Dương Nguyên dặn dò Đỗ Quyên, không nên một mình chạy loạn, “Có mẹ mìn chuyên bắt cóc con nít đó. Nhất định phải đi cùng người lớn mới được. Nếu người lớn trong nhà không cho, ngày mai người đừng tới. Ta chờ qua giờ hẹn không thấy người sẽ đi về, không sao cả.”

Đỗ Quyên không nghĩ hẳn cẩn thận như vậy, mới gặp hai lần lại tin nhiệm chiếu cố mình, nên thập phần vui vẻ đây chính là duyên phận nha vội đáp ứng.

Dương Nguyên và Tiểu Lục đưa Đỗ Quyên đến cửa hang Lâm gia, nhìn thấy Phùng Thị đón nàng đi vào, mới xoay người đi tư thực.

Tiểu Lục thấy thiếu gia như vậy, liền đề nghị: “Thiếu gia thật thích nha đầu kia. Nha đầu kia cũng là người lanh lợi, không bằng mua về hầu hạ thiếu gia.”

Dương Nguyên dừng bước, ngạc nhiên nhìn về phía Tiểu Lục.

Tiểu Lục nghĩ mình nói đúng, cười híp mắt chờ thiếu gia khích lệ mình.

Nào ngờ Dương Nguyên sừng sốt xong, lớn tiếng mắng: “Đồ chó! Người ác như vậy?”

Tiểu Lục nhất thời vội, giải thích: “Thiếu gia, sao ta ác độc chứ? Nàng đến chỗ chúng ta sẽ không bị khổ, không phải tốt hơn ở nhà sao?”

Dương Nguyên quát mắng nói: “Đang tốt lành sao muốn chia lia mẹ con người ta. Sao tâm tư người ác độc như thế? Sao người nhìn ra người ta nghèo khổ muốn bán thân làm nô? Hôm nay người ta cho người ăn bánh bột ngô nhân thịt đó.”

Có thể Tiểu Lục mới nhớ tới, thềm chửi mình xuẩn.

Kỳ thật trong lòng hắn không cho là đúng, cảm thấy nha đầu ở nông thôn cho dù có ruộng, ở nhà trồng cây cũng không bằng làm nha hoàn cho thiếu gia. Bao ăn bao uống có xiêm y, hàng tháng còn có mấy trăm tiền nữa.

Dương Nguyên cũng mặc kệ hắn, tự đi đến trường.

Nhưng lời Đỗ Quyên về đứa nhỏ mất đi kia vẫn để lại bóng ma trong lòng hắn. Hắn có chút nghi hoặc lại có chút bất an, nên thất thần không nghe giảng bài.

Không dễ dàng kéo đến chạng vạng tan học, hắn hạ quyết tâm thăm dò mẹ mình.

Dương gia là gia đình nhà giàu có ở trấn Hắc Sơn. Tứ tiến đại trạch viện, tuy khí thế kém hào môn quý tộc, cũng là đình đài mái hiên chằng chịt, hòn giả sơn khí thế cheo leo, cầu nhỏ nước chảy, là Giang Nam lâm viên thịnh cảnh, trong đó tôi tớ lui tới qua lại.

Dương Nguyên về đến nhà, đi gặp nương trước.

Mẫu thân hắn Lưu thị đang ngồi nói chuyện với Trần di đến từ phủ thành ở ngoài sảnh. Đệ đệ Dương Chân và biểu muội Trần Thanh Đại đang ở một bên chơi trảo tử nhi.

Lưu thị là một phụ nhân khôn khéo, phục sức hào phóng khéo léo, lời nói lão luyện lanh lẹ.

Muội muội nàng Trần phu nhân là một phụ nhân giàu có, đầy mình vàng bạc chói mắt.

Thấy hắn đến, Trần Thanh Đại mừng rỡ lập tức chạy tới, kéo hắn chơi chung.

Dương Nguyên mỉm cười, không cự tuyệt cũng không đáp ứng, chào hỏi nương và dì trước, sau đó cười nói: “Hôm nay ở cửa tư thực gặp một người, nhận lầm ta là biểu ca nàng, nói bộ dạng giống y.”

Đáy mắt Lưu thị lóe lên một tia dị sắc, rất nhanh phai mờ, cười nói: “VẬY người đi làm biểu ca người ta đi, ta đỡ bận tâm.”

Rồi ngoắc tay ý bảo hắn đi tới gần, thay hắn chỉnh lý áo, lại sờ hai má hắn từ ái nói: “Ta mới nói với dì người, từ lúc sinh đệ đệ người, ta không có tình thân quản người, làm người chậm trễ không ít. Cho nên thương lượng với cha người, đưa người đi thư viện ở phủ thành đọc sách. Người có nguyện ý không?”

Nhất thời Dương Nguyên đại hi, vội gật đầu nói: “Đương nhiên nguyên ý.”

Lưu thị liền cười, ôm hấn vào trong ngực, đối với Trần phu nhân cười nói: “Ngươi nhìn xem, nghe nói muốn ra cửa là cao hứng như vậy, cũng không nói là không nở rời cha mẹ và đệ đệ. Ủng ta thương ngươi !”

Câu nói sau cùng là nói với Dương Nguyên.

Dương Nguyên tựa vào trong ngực mẫu thân, cảm thụ được ôn nhu từ lâu không được hưởng thụ, ngang nhiên nói: “Nhi tử đọc sách làm rạng rỡ tổ tông, còn không phải là vì cha mẹ tranh quang! Tương lai, nói không chừng còn có thể lấy được danh cáo mệnh cho nương đó!”

Nói một hơi làm cho nương hấn và dì đều cười, thập phần vui vẻ.

Nói cười, Dương Nguyên sớm quên sạch chuyện muốn thử dò xét.

Lưu thị lại nói: “Ngươi còn nhỏ, đi xa như vậy nương thực không yên lòng. Vừa lúc dì ngươi tới, nói muốn đón ngươi về nhà ở. Nhà dì ngươi lớn lại rộng mở, lại chỉ có một mình Thanh Đại muội muội ngươi, ngươi đi, vừa lúc có thể làm bạn. Phương diện ăn ở, có dì ngươi chiếu ứng, ta mới có thể yên tâm.”

Lúc này Dương Nguyên lại không lên tiếng trả lời, chỉ lắng nghe.

Chương 141

Vừa Thấy Đã Phân Ra

Đúng lúc nô tì đến thỉnh dùng cơm mới vừa bỏ qua chuyện này, đều đi dùng cơm.

Buổi tối, Lưu thị cho người hầu hạ lui ra hết, cùng chồng Dương Ngọc Vinh và em gái Trần phu nhân thương nghị nói: “Nghe Nguyên Nhi lúc nãy nói, ta cảm thấy việc này có chút không đúng. Vẫn nên tiễn hấn đi sớm chút.”

Dương Ngọc Vinh nói: “Kêu Tiêu Lục tới hỏi trước đã, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Lưu thị vội chặn lại nói: “Đừng hỏi. Hỏi mới không tốt đó. Đứa nhỏ này là người có tâm, lỡ lộ ra chút gì làm cho hấn chán ghét, ngược lại không tốt. Trực tiếp đưa hấn đi phủ thành. Thật nếu là người nhà kia tìm tới cửa, ta không nhận gì hết, hấn có thể làm gì?”

Dương Ngọc Vinh gật đầu, đối với Trần phu nhân nói: “Sau này phiền toái muội muội.”

Trần phu nhân cười nói: “Phiền toái cái gì? Đây không phải là chuyện của ta sao. Vừa lúc ta kiểm được con rể tới cửa.”

Mấy người đều cười.

Lưu thị thở dài: “Đây cũng là phúc khí của hấn. Ta nghĩ mình có con trai, nhà này không thể giao cho hấn, không thể đem gia nghiệp truyền cho người ngoài. Nghĩ sao mà đem sự tình nói ra chứ! Sợ lão gia tử sinh khí, mới không dám nói. Lại nói, nếu nhị phòng biết chuyện này, khẳng định sẽ néo không thả. Còn chưa nói tới việc muội muội vừa tới đã coi trọng hấn. Đây không phải là vận mệnh của hấn thì là cái gì?”

Thì ra, Dương Nguyên là Dương gia đích tôn Dương Ngọc Vinh nhật được.

Bởi vì Dương Ngọc Vinh năm đó đã 35 tuổi mà chưa có con trai, liền giầu, nhận làm con để thừa kế gia nghiệp. Ai ngờ ba năm trước Lưu thị hoài thai, sinh hạ Dương Chân. Hai vợ chồng hấn đối đãi với Dương Nguyên không bằng lúc trước, hơn nữa có ý phòng bị, lo lắng hấn lớn lên sẽ dựng nghiệp riêng.

Đầu tiên cũng nghĩ tới muốn công khai thân thế của hấn, đuổi hấn đi, chỉ là ngại với Dương lão gia nên không dám nói ra tình hình thực tế, lại kiêng

ky nhị phòng, cho nên mới kéo dài. Nhưng từ đó đối với Dương Nguyên liền lạnh nhạt, lại không dám làm quá mức rõ rệt, sợ người nghi ngờ.

Năm nay, muội muội của Lưu thị ở phủ thành đến nhà tử tử ở trấn Hắc Sơn làm khách. Thấy nữ nhi Thanh Đại dán theo Dương Nguyên chơi, Dương Nguyên nhìn cũng thực trí tuệ, nên nói đùa muốn cùng tử tử kết thân gia.

Lưu thị giật mình, nghĩ muội muội chỉ có người khuê nữ này, liền sinh ra một ý niệm: muốn đem Dương Nguyên cho muội muội ở rể.

Đây chính là biện pháp chu toàn nhất.

Nàng liền đem lai lịch Dương Nguyên nói ra.

Trần phu nhân đại hỉ, cẩn thận hỏi thăm bọn họ nhất được Dương Nguyên ở đâu.

Dương Ngọc Vinh liền hàm hồ trả lời, ánh mắt lóe ra.

Lưu thị lại lộ ra cho muội muội: “Là 2 thôn ở trong núi. Muội muội nghĩ đứa nhỏ này còn có thể là người ở nơi nào? Muội muội cũng đừng hỏi, đem việc này giấu trong bụng, coi hấn là con ta. Tìm không được gốc rễ mới tốt, thế mới thỏa đáng đó.”

Trần phu nhân liền tục gật đầu, cũng ước gì việc này vĩnh viễn không có người biết.

Hơn nữa nói trước mặt, Dương Ngọc Vinh hừ lạnh một tiếng nói: “Đây là thấy hấn đọc sách giỏi, tương lai có lẽ có tiền đồ, mới đem Thanh Đại hứa cho hấn. Bằng không, phần gia nghiệp to lớn của Trần gia, sao có thể tiện nghi hấn? Cho dù hấn biết thân thế, lại có ỳ khuất gì? Dù tìm về cha mẹ ruột, bắt quá cũng là nông dân nghèo, có thể giống như bây giờ được đi học sao?”

Trần phu nhân cười nói: “Nói thì nói như thế, có thể gạt vẫn tốt hơn, không thể uổng phí công sức nuôi dưỡng, lại dưỡng ra bạch nhãn lang.”

Lưu thị vẫn có chút lo lắng, nói: “Tương lai ở rể có cần một lý do không? Đem trưởng tử ở rể người ta, mặt mũi không thể nào nói nổi đâu, không thể giao phó bên Lão gia.”

Chuyện này dù sao cũng phải giao phó với lão gia, vợ chồng bọn họ còn chưa nghĩ kỹ.

Dương Ngọc Vinh lại nói: “Ta suy nghĩ vài ngày, cảm thấy điều này cũng không khó làm. Chờ thêm một hai năm xem tình hình học hành của hấn. Nếu thật không sai thì cho hấn và Thanh Đại định thân. Đợi lúc thành thân, chúng ta lại kiếm chuyện nháo một chút, sau đó khuyên hấn, nói Trần gia chỉ có một khuê nữ, không bằng qua đó kế thừa gia nghiệp, đỡ phải ở Dương gia cùng huynh đệ tranh tài sản, mất hòa khí huynh đệ. Phàm là người đọc sách đều có

chút ngạo khí, nói vậy hẳn có thể nghe lọt. Ở bên cha, đến lúc đó ta đem sự tình nói cho hẳn biết, chẳng lẽ hẳn còn đem gia sản tư truyền cho người ngoài? Khẳng định ước gì tiền bước hẳn.”

Lưu thị và Trần phu nhân nghe xong đều gật đầu.

Thương nghị xong, ba người lại sợ xảy ra chuyện, định ngày mai Trần phu nhân sẽ mang Dương Nguyên đi. Bên tư thực, Dương Ngọc Vinh sẽ ra mặt chấm dứt.

Lại nói ở đông sương, trong thư phòng Dương Nguyên, Trần Thanh Đại quán lấy Dương Nguyên, một hỏi hỏi chữ, một hỏi muốn giảng thơ, một hỏi muốn dạy vẽ tranh, không để hẳn yên ổn đọc sách.

Dương Nguyên nường mày, lập tức giãn ra, nghiêm túc đối với Thanh Đại nói: “Vừa rồi lời của mẹ ta người cũng nghe thấy. Thư viện Phủ thành không phải có thể tùy tiện vào, nghe nói phải khảo hạch. chẳng lẽ người muốn ta mất mặt thi được không chứ?”

Trần Thanh Đại liền do dự.

Tâm tính nàng mạnh mẽ, căn bản không tính tâm được, một lòng muốn người biểu ca này giờ nào phút nào cũng bồi mình, kia mặc kệ hẳn làm gì, nàng đều cảm thấy thú vị.

Nhưng là, nàng thích chơi với biểu ca vì biểu ca xuất sắc. Nếu biểu hiện của hẳn bình thường, nàng cũng không hiếm lạ gì.

Dương Nguyên nhìn vẻ mặt nàng, ánh mắt chột lóe, nói: “Người không phải muốn làm một tiểu thư thế gia có tài có sắc sao? Ta dạy chữ, người cũng không dụng tâm luyện, thi từ cũng không thuộc. Triệu Cần muội muội so người giỏi hơn nhiều.”

Nhất thời mặt Trần Thanh Đại phiếm nộ khí, nhưng Dương Nguyên không chờ nàng phát tác đã cầm sách trên bàn lên cùng giây, ôn nhu nói với nàng: “Thanh Đại muội muội là người thông minh, chỉ là không dụng tâm. Nếu dụng tâm, khẳng định sẽ giỏi hơn Triệu Cần muội muội nhiều. Nha! Cầm thơ này về phòng, cố học thuộc. Sáng mai ta sẽ khảo người.”

Trần Thanh Đại lập tức cười, thuận theo gật đầu, cầm sách đi.

Dương Nguyên đưa nàng ra cửa, nhìn bóng lưng nàng, đôi mắt nhìn quanh, hừ nhẹ một tiếng, xoay người vào đọc sách.

Nếu Đỗ Quyên thấy vẻ mặt này của hẳn, chắc chắn kinh ngạc rớt cằm.

Đôi mắt Lão Thực cha dụ ngoan, lại bị hẳn đổi thành giảo hoạt, không kinh ngạc sao!

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai, Dương Ngọc Vinh nói với Dương Nguyên, muốn hẳn tức khắc theo dì đi phủ thành. Nương hẳn đã chuẩn bị chút hành trang cho hẳn.

Dương Nguyên nghe xong sững sốt, nghi ngờ hỏi: “Cha, sao lại vội vã như vậy?” Dương Ngọc Vinh đã chuẩn bị trước, nói: “Sao không vội? Bình thường là tháng giêng khai trường, thư viện phủ thành cũng thế. Lúc trước ta và nương người còn chưa nghĩ kỹ có nên để người đi hay không, nên trì hoãn hai ngày. Nay đều định rồi, còn không mau đi, còn muốn trì hoãn bao lâu nữa? Đi trễ người có thể theo kịp việc học không?”

Dương Nguyên nghĩ cũng đúng, nên cũng vội theo.

Hắn vội vàng muốn đi ra ngoài, nói là đi tư thực nói với phu tử.

Dương Ngọc Vinh gọi hắn lại nói: “Người không cần phải đi, mau đi thu xếp sách vở, đợi ăn cơm xong thì đi với dì người. Tư thực bên kia, cha giúp người đi nói.”

Dương Nguyên cảm thấy sốt ruột, vội nói: “Nhi tử còn muốn đi nói một tiếng với mấy người bạn thân.”

Kỳ thật hắn nhớ tới ước định với Đỗ Quyên.

Dương Ngọc Vinh cười nói: “Là Triệu Càn tiểu tử kia phải không? Như vậy đi, người viết phong thư, cha thay người chuyển cho bọn họ, nói cho bọn hắn biết một tiếng thì xong rồi. Người đừng trì hoãn, lễ mễ khởi hành muộn, buổi tối không đến kịp huyện lý tìm nơi ngủ trọ, hoang sơn dã lĩnh không an toàn.”

Dương Nguyên không phản đối nữa, đáp ứng trở về phòng.

Phải đi gấp, hắn có chút hỗn loạn, vừa thu thập sách vở, vừa nghĩ tới Đỗ Quyên, làm sao để thoát thân đi gặp nàng đây?

Kết quả, cha mẹ không ngừng hỏi hắn chút chuyện, dặn dò nhắc nhở, hắn không tìm được cơ hội thoát thân.

Chịu đựng đến buổi trưa, hắn mượn cơ kêu Tiểu Lục đến, phân phó vài câu. Tiểu Lục vội vàng đi ra ngoài.

Tiểu Lục đi tới triền núi sau trấn thay thiếu gia truyền tin.

Đỗ Quyên còn chưa tới.

Hôm qua nàng trở về nói với Phùng Thị tình hình gặp mặt Dương Nguyên, Phùng Thị kích động không thôi, dốc hết sức mong nàng hôm nay lại tới gặp Dương Nguyên.

Đỗ Quyên nói không thể đi tư thực, dễ làm cho người chú ý, trực tiếp đến hậu sơn đợi cũng giống nhau. Nàng đoán chừng giờ Dương Nguyên tan học, hơn nữa trấn nhỏ có bao lơn, nàng cũng lười đi dạo, nên không đến sớm.

Không dễ dàng gặp đúng giờ tới, lại thấy Tiểu Lục đứng tại chân núi.

Tiểu Lục thấy Đỗ Quyên, vội nghênh đón, đem thư của thiếu gia viết đưa cho nàng. Không chờ nàng mở ra xem, đã chủ động nói cho nàng biết thiếu gia phải đi phủ thành đọc sách.

Đỗ Quyên suy sụp, thậm cảm thấy kỳ quái.

Mở thư Dương Nguyên ra đọc, ý tứ không sai biệt lắm, cũng không thêm tin tức gì khác hoặc lời giải thích.

Nàng vừa suy nghĩ đối sách, vừa đem rổ trong tay đưa cho Tiểu Lục, nói: “Đây là một ít đồ ăn trong núi chúng ta, không phải là thứ quý giá gì, mang cho thiếu gia nhà ngươi nếm thử. Bên trong có một bao nhỏ, là chuẩn bị cho Tiểu Lục ca.”

Lập tức mặt mày Tiểu Lục hớn hở.

Hắn mở rổ lấy cái bao ra, bóc một miếng thịt ăn, lập tức hai mắt tỏa sáng, mừng khôn tả xiết.

Miệng hàm hồ nói: “Đỗ Quyên cô nương, ngươi còn có lời gì nói với thiếu gia không? Nếu không, ta dẫn ngươi đi Dương gia tìm hắn.”

Đỗ Quyên vội vàng lắc đầu, nói: “Không cần. Ta cũng không có gì muốn nói với hắn. Bức họa này ngươi đưa cho hắn, nói với hắn phải cố gắng đọc sách. Có cơ hội ta nhất định đi nhìn hắn.”

Nàng cũng không muốn để người Dương gia phát hiện mình.

Tiểu Lục vội gật đầu, tiếp nhận một cuộn giấy, để vào túi.

Đỗ Quyên liền thúc giục: “Ngươi mau trở về đi. Không chừng thiếu gia nhà ngươi đang tìm ngươi đấy.”

Nàng tưởng Dương Nguyên không thể thoát thân nói lời từ biệt với mình, tất có duyên có, không hề cho rằng hắn kkkhông để lời mình nói ở trong lòng, chỉ sai phải? Tiểu Lục nhấn tin.

Tiểu Lục nghĩ đến tình hình lúc thiếu gia dặn dò, tỉnh ngộ, vội cáo từ đi.

Nơi này, Đỗ Quyên và Phùng Thị bàn luận lý do.

Nhất thời Phùng Thị như bị sét đánh ngang tai, ngây dại.

Vừa mới nhìn thấy hy vọng đã tiêu tan?

Đỗ Quyên vội thấp giọng an ủi: “Nương, ta đã nói trước, việc này không gấp được. Hắn còn nhỏ, một vài chuyện cũng khó mà nói rõ ràng. Nay cứ để tuý hắn đi, chờ thêm hai năm hắn lớn thêm một chút, ta lại tìm cơ hội gặp hắn, đem đầu đuôi nói cho hắn biết. Khi đó hắn sẽ không trốn tránh.”

Phùng Thị rơi lệ nói: “Hắn biết rồi có thể nhận lại ta không?”

Nàng vò vạt áo in bông đang mặc trên người, mờ mịt luống cuống.

Bộ quần áo này vừa mới may, nhưng đứng trước mặt nhi tử thần thái sáng láng, nàng tự thấy xấu hổ, không dám nói nhiều một câu.

Đỗ Quyên vội lại khuyên nhủ: “Ta thấy hấn không giống kẻ không có lương tâm. Đọc sách biết lễ, về sau sẽ tốt hơn. Nương yên tâm đi, đã chờ nhiều năm như vậy, chờ thêm vài năm cũng không sao. Lại nói, nếu chúng ta sớm đón hấn về, chưa chắc chúng ta có điều kiện đưa hấn đi phủ thành đọc sách đâu. Nói tới là ta còn chiếm tiện nghi đó.”

Phùng Thị nức nở nói: “Tiện nghi dễ chiếm như vậy sao? Chỉ sợ đứa con này không chịu quay về.”

Chương 142

Người Quỷ Tình Chưa Xong

Sao Đỗ Quyên không biết như thế chứ, nhưng đoán không được ý tưởng của Dương gia.

Bỗng nhiên đưa đưa con nhật được đi thư viện phủ thành đọc sách, là chân tâm muốn tài bồi hấn?

Nhất thời không nghĩ ra cũng không cần nghĩ, chỉ khuyên Phùng Thị nói sau giờ ngộ Dương Nguyên sẽ đi với dì hấn, không bằng các nàng đi ăn chút gì đó trước, sau đó canh giữ ở quan đạo bên cạnh, nói không chừng còn có thể gặp hấn thêm một lần nữa.

Phùng Thị lập tức gật đầu. Có thể nhìn nhi tử đương nhiên là được.

Vì thế hai mẹ con nhanh chóng đi.

Chờ cho các nàng rời đi, có hai người đi ra từ một góc phòng của cửa hàng. Đó chính là Trần Thanh Đại và nha hoàn của nàng.

Nàng muốn đi dạo nên mang theo nha hoàn đi, xem có thể mua đồ lưu niệm và thổ sản địa phương, làm quà cho các tỷ muội và bạn bè của nàng.

Đang đi đột nhiên nhìn thấy Tiểu Lục đi về phía sau núi.

Nàng ngạc nhiên nên đi theo, lại nhìn thấy hấn và Đỗ Quyên nói chuyện.

Chẳng biết tại sao, nàng kết luận Tiểu Lục thay biểu ca đến truyền tin cho nha đầu nông thôn kia. Ý nghĩ này làm cho nàng khó chịu.

Nhìn xa xa thấy Đỗ Quyên và Phùng Thị không có hành động gì đặc biệt, nàng liền nói với nha hoàn: “Đi, trở về.”

Hai chủ tớ vội vàng đi về Dương gia, chặn Tiểu Lục ở ngay cửa.

“Đây là cái gì?”

Trần Thanh Đại chỉ vào rô trên tay Tiểu Lục hỏi.

Tiểu Lục vội nói: “Đây là tiểu... Vừa mua.”

Hấn nói láo.

Trần Thanh Đại khinh miệt nhìn hấn một cái, nói: “Lấy đến cho ta xem một chút.”

Tiểu Lục khó xử, không biết nên cho hay không.

Nhưng người ta không cho hẳn thời gian do dự. Nha hoàn của Thanh Đại, gọi là Vân Phương đi tới giắt lấy cái rô, chủ động giở nắp đây lên, đưa tới trước mặt tiểu thư, ý bảo nàng xem.

Thanh Đại ngắm một cái. đối với những túi giấy bao đồ ăn kia không có hứng thú chút nào, lại cảm bức họa lên, “Đây là cái gì?”

Tiểu Lục vội nói: “Đó là của thiếu gia.”

Nhất thời Trần Thanh Đại chua chát nhưng thầm khinh bỉ Đỗ Quyên. Nàng tận mắt chứng kiến Đỗ Quyên đưa những thứ này cho Tiểu Lục. Quả nhiên là chuyen cho biểu ca.

Không nghĩ tới nha đầu kia còn nhỏ tuổi như vậy mà đã không biết xấu hổ!

Không biết xấu hổ ra sao, nàng cũng không nói được. Dù như vậy là không tốt.

Nàng ngạo nghễ nói: “Cho biểu ca? Vậy ta đưa cho hẳn là được.”

Không chút do dự nàng xoay người rời đi.

Tiểu Lục cuống quít kêu lên: “Trần cô nương, Trần cô nương!”

Vân Phương nhét rô vào tay hẳn, khiển trách: “Kêu cái gì mà kêu? Tiểu thư đi vào gặp Dương thiếu gia còn trước người đó. Bọn họ là biểu huynh muội, cầm đồ gì còn để cho một hạ nhân như người lăm miệng!” Nói xong xoay người rời đi.

Tiểu Lục á khẩu không trả lời được.

Nhìn theo bóng dáng Trần Thanh Đại, hẳn chợt nhớ tới Đỗ Quyên, thầm nghĩ hai người thật đúng là không thể so. Dung mạo không thể so, tính tình tính cách càng không thể so.

Đỗ Quyên rất tùy ý gọi hẳn “Tiểu Lục ca ca”, cũng không phải vì lấy lòng hẳn, nghe rất thân thiết. Trần cô nương luôn tùy ý miệt thị hẳn, là quen cao cao tại thượng.

Trách sao thiếu gia không thích chơi với biểu cô nương mà thích chơi cùng Đỗ cô nương.

Tiểu Lục vừa nghĩ, vừa thờ phì phò cầm rô đi tới thư phòng.

Mặt khác, Trần Thanh Đại đi đến một hành lang gấp khúc có rùng có nước, cúi người ngồi cạnh hành lang, mở bức họa ra xem.

Trong bức họa là một mỹ nhân thân người đuôi cá, như đang cười gió bay, lại như đang bơi dưới đáy nước, thân tư xinh đẹp, dung nhan tuyệt mỹ. Bên cạnh còn viết ba chữ cực nhỏ: mỹ nhân ngư.

Trong lòng nàng kinh ngạc không thôi.

Bởi vì kỹ xảo hội họa nàng đã thấy qua trong thư phòng biểu ca. Đó là một họa người, hình như là một nam một nữ từ trên vách núi nhảy xuống, thân ở giữa không trung, một người như muốn kéo lấy một người khác.

Lúc ấy nàng cảm thấy rất tò mò, muốn lấy đi. Dương Nguyên không cho.

Bức họa này là sao?

Trần Thanh Đại không nghĩ ra, không biết là Dương Nguyên đưa cho đã nha đầu kia hay là đã nha đầu kia đưa cho Dương Nguyên. Nàng nghi hoặc nhưng trong tư tâm nàng cảm thấy Đỗ Quyên không có khả năng vẽ được bức họa như vậy.

Bất kể như thế nào, giờ khắc này trong lòng nàng thật không thoải mái.

Nàng không muốn giao bức họa cho Dương Nguyên, bởi vậy giương tay một cái, bức họa liện rơi vào trong ao.

Nhìn bức họa ngâm trong nước, khuôn mặt trở nên mơ hồ, trong lòng nàng dễ chịu chút, vỗ vỗ tay đứng dậy đi.

Nàng trực tiếp tới phòng Dương Nguyên tìm hấn, lại phát hiện biểu ca không ở đó.

Vừa muốn đi đã thấy Dương Nguyên từ bên ngoài vội vàng đuổi tới, nhìn thấy nàng phủ đầu hỏi: “Thanh Đại, bức họa người vừa lấy từ Tiểu Lục kia đâu?”

Thanh Đại thấy hấn vừa gặp mặt đã hỏi việc này, sắc mặt liền khó coi.

Nàng định nói ném vào nước, thấy vẻ vội vàng trong mắt hấn, bỗng nhiên trong lòng thêm khó chịu, uyển chuyển xin lỗi nói: “Xin lỗi nga biểu ca, vừa rồi ta ngồi ở bên hành lang xem tranh, không cẩn thận đánh rơi vào trong nước. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Vẽ mặt có chút áy náy.

Dương Nguyên căn bản không tin. Người biểu muội này bị dì nuông chiều nên kiêu căng tùy hứng, tính tình lại thẳng thắn, không thủ đoạn. Trước mắt khẳng định nàng đang nói dối, rõ ràng là nàng cố ý ném họa vào nước.

Dương Nguyên yên lặng nhìn nàng một lúc mới nói: “Mất rồi thì thôi, cũng không có gì. Vừa rồi nương cho người đến kê ăn cơm, đi thôi.” Nói xong quay đầu bước đi.

Trần Thanh Đại thấy hấn như vậy, đoán không ra ý tứ của hấn, chỉ phải theo sau.

Đi bên cạnh Dương Nguyên, nàng thăm dò hỏi: “Biểu ca, tranh này là ai vẽ đưa cho người? Sẽ không là nhà đầu nông thôn kia vẽ chứ?”

Nàng quýnh lên, liền lộ chân tướng.

Dương Nguyên nghe xong, nhìn nàng cười nói: “Chính là nàng họa. Nàng biết vẽ. Ta vốn định cùng nàng học, ai ngờ phải đi. Biểu muội, người ở phủ thành, kiến thức rộng rãi, quay đầu hỏi thăm một chút, xem có người nào biết lối họa đó. Nếu người học được thì dạy ta, khỏi mất công ta ở bên ngoài tìm người khác học.”

Trần Thanh Đại nghe hẳn nói, đang định tức giận nhưng nghe tới câu sau, mừng rỡ mặt mày hơn hờ, liên tục gật đầu đáp ứng, nói về nhà sẽ cho người đi tìm kiếm hỏi thăm.

Thì ra là biểu ca là muốn học họa nha!

Như vậy là dễ rồi. Như biểu ca nói, nàng ở phủ thành, trong nhà lại có tiền tài quyền thế, dù gì kiến thức cũng rộng rãi hơn nha đầu nông thôn. Từ đó luôn tâm niệm chuyện vẽ tranh, về nhà đã vội hỏi thăm. Đây là lời ngoài mặt.

Dương Nguyên thấy nàng như vậy, âm thầm cười lạnh, nghĩ nàng có chuyện làm, đỡ phải đeo dính mình. Chỉ là mất bức tranh Đỗ Quyên họa, thật đáng tiếc.

Vừa rồi hẳn cũng nổi giận, nhưng không bùng nổ.

Hẳn không thể vì một bộ họa mà mắng biểu muội một trận.

Trước đây đã xảy ra chuyện tương tự. Hẳn phát tác lại bị nương trách phạt và chỉ bảo. Vài lần qua đi, hẳn có kinh nghiệm, sẽ không trực diện tranh chấp với nàng, mà thay đổi tìm cách sai phái trừng phạt nàng.

Đương nhiên, loại trừng phạt này là hẳn tự cho là thế, hoàn toàn đều do tâm tính tác quái, kỳ thật đối với tương lai Trần Thanh Đại mà nói, còn có lợi nữa.

Tỷ như vừa rồi, hẳn kêu Trần Thanh Đại tìm người học họa, lại không nói chính hẳn theo học, mà giật giây nàng học xong về dạy mình, dùng việc này tra tấn trừng phạt nàng, bởi vì biết nàng không chịu ngồi yên.

Nhưng vẽ tranh có thể học trong một ngày hai ngày sao?

Nếu không có tư chất, học vài năm chưa chắc có thể nhập môn.

Có thể nghĩ, sau này nha đầu kia sẽ nếm mùi đau khổ.

Cho dù nàng thật kiêu ché tính tình nghiêm túc học, vậy hẳn câu còn không được. Bởi vì nàng không rảnh rỗi đến phiên hẳn.

Nếu nàng học nửa đường không chịu học tiếp, hẳn sẽ kích thích nàng, làm cho nàng vì tranh cường hào thắng mà không vút được.

Sau bữa cơm, Trần phu nhân cáo từ tỷ tỷ, mang theo Dương Nguyên, Trần Thanh Đại lên đường.

Xe ngựa từ chân Hắc Sơn đi qua, qua rèm xe Dương Nguyên nhìn thấy Đỗ Quyên và Phùng thị ngồi trên sườn núi.

Hắn rút đầu lại, thân mình nghiêng vào trong thùng xe.

Theo bản năng, hắn không muốn người nhà biết hắn quen biết Đỗ Quyên.

Nhìn tiểu bóng dáng xa dần, hắn chau mày, nghĩ lúc nào trở về thới thôn Thanh Tuyền tìm nàng.

Lúc xe ngựa Dương gia bắt đầu chuyển bánh, Đỗ Quyên đã chú ý nên kéo Phùng Thị lên núi đọi. Nhưng Dương Nguyên còn nhỏ không cưỡi ngựa, mà là ngồi trong xe ngựa nên không thấy mặt.

Tim Phùng Thị như bị đao cắt, nhìn theo mấy chiếc xe ngựa khóc không ngừng.

Đỗ Quyên khuyên một lúc lâu mới nguôi.

Chính nàng cũng để cảm xúc của mình lẫn theo xe ngựa kia.

Vừa gặp mặt, còn chưa biết rõ hắn có phải là Lý Đôn hay không đã bị phân ra. Nói không mát mát là không có khả năng. Tối qua nàng còn nghĩ cách, xem có thể làm nghề gì đó ở trên Hắc Sơn, sau đó thuyết phục cha mẹ chuyển ra ngoài núi ở. Vừa né tránh gia gia nãi nãi, thứ hai nghĩ biện pháp nhận về người đệ đệ này. Ai ngờ chưa nghĩ xong, người phải ra đi.

Nàng khuyên Phùng Thị không thể nóng vội, kỳ thật cũng là khuyên chính mình.

Đối với thân thể Dương Nguyên, nàng có mấy phần nắm chắc vạch trần chân tướng.

Nhưng đối với chuyện hắn khôi phục ký ức Lý Đôn kiếp trước, nàng không nắm được phần nào cả.

Nàng nói cho hắn biết chuyện của mình và Lý Đôn, còn vẽ bức họa kia cho hắn với hy vọng một ngày nào đó hắn có thể nhớ lại chuyện của kiếp trước. Nếu không thể, cũng muốn cho hắn cảm thấy giống như đã từng quen biết. Nàng không tin duyên tình 2 thế mà không có chút cảm giác quen thuộc nào.

Cho dù hắn thật không có cảm giác, nàng cũng muốn hắn thích mình một lần nữa.

Nếu hắn là Lý Đôn, nhất định kiếp này sẽ thích Hoàng Đỗ Quyên!

Đỗ Quyên nghĩ, đột nhiên sinh ra một loại xúc động, muốn cùng Dương Nguyên nói lời từ biệt.

Nàng tận khả năng lưu lại ấn tượng đặc biệt trong lòng hắn, muốn lưu lại một ít chỉ thuộc về Lý Đôn và Đỗ Quyên.

Nghĩ tới chuyện này, nàng nói với Phùng Thị: “Ta đi nói với hắn, ta và nương đến đưa hắn.” Liền đuổi theo hướng chiếc xe ngựa.

Nàng ở trên núi đuổi theo. Xe ngựa chạy dưới chân núi.

Đuổi tới trước rìa núi, nương vào một khối núi đá dựng thẳng đứng, nàng cất cao tiếng hát:

Oh, my love, my darling

I've hungered for your touch, a long lonely time

And time goes by, so slowly and time can do so much ...

Ôi, tình yêu của em, anh yêu dấu hồi!

Em vẫn luôn khao khát cái vuốt ve của người

Một thời gian dài, cô đơn

Và thời gian trôi qua thật chậm

Và thời gian có thể làm thay đổi rất nhiều

Anh vẫn còn là của em chứ?

Em cần người yêu

Đây là bài hát tiếng Anh “Người quý tình chưa xong

Tiếng hát trong trẻo trẻ con của Đỗ Quyên, quả thực khó lọt tả được tình yêu sâu lắng tang thương của ca từ. Nhưng nàng lại hát ra thâm tình và đau thương, còn có vô tận khát vọng và không nở.

Trong xe ngựa, từ lúc Dương Nguyên bắt đầu nghe tiếng ca là biết Đỗ Quyên tới. Đây là giọng hát Đỗ Quyên.

Không hiểu sao, hần cảm thấy là như vậy.

Ngưng thần lắng nghe, lại cùng hôm đó ở cửa tư thực nghe Đỗ Quyên gọi mình Lý Đôn, hần có chút mờ mịt mà không phải là chấn động.

Hần nghe không hiểu ca từ, làn điệu phong cách khác xa những ca khúc thường nghe. Sở học của hần còn thấp không thể hiểu được.

Không cảm thụ được sự va chạm nội tâm cường liệt, lại nghe ra chút ưu thương và không nở.

Chương 143

Gặp Lại Thì Người Còn Nhớ Ta Không

Hắn rất muốn xuống xe, lên núi nghe Đỗ Quyên hát, sau đó sẽ hỏi nàng hát cái gì.

Nhưng nhìn Trần Thanh Đại ngồi đối diện, lại nhịn xuống.

Trần Thanh Đại cũng nghe thấy tiếng ca, buồn bực hỏi: “Đây là ai, hát cái gì vậy? Sao lại cổ quái như thế?”

Nói xong vừa định vén màn xe lên, thò đầu nhìn lên núi.

Dương Nguyên không muốn nàng phát hiện Đỗ Quyên, càng không muốn nàng biết mình đang nghe nhạc, bởi vậy chặn lại nói: “Đừng nhúc nhích! Rớt xuống làm sao? Nghe cái gì cũng tò mò muốn xem, đoạn đường này người cứ duỗi cổ ra thò đầu bên ngoài, cũng đừng thụt vào.”

Nha hoàn Vân Phương nghe, bật cười.

Trần Thanh Đại xấu hổ trừng mắt nhìn nàng, mới nói với Dương Nguyên: “Ta chỉ muốn xem ai hát nha! Hình như là tiểu cô nương. Biểu ca...”

Dương Nguyên ngắt lời nàng, trầm khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Có gì hay mà nghe! Người ngồi chung xe với ta, ta muốn khảo việc học của người. Đem bài thơ này đọc trước đi, một hồi giảng cho ta nghe.”

Trần Thanh Đại lập tức nhảy nhót tiếp nhận sách, cúi đầu học nằm lòng.

“Rất tốt!” Dương Nguyên nghĩ, “Cuối cùng có thể an tĩnh nghe khúc ca.”

Nhưng đến cùng Đỗ Quyên hát cái gì chứ?

Trong lòng hắn vạn phần nghi hoặc.

Có phải vì đưa tiễn hắn không?

Khẳng định là thế, bởi vì tiếng ca có chút ưu thương.

Trong lòng hắn cũng không nở, lặng lẽ nhắm hai mắt lại...

Trên đỉnh núi, Đỗ Quyên vẫn hát, lặp lại lời ca, mãi đến lúc xe ngựa biến mất trong tầm nhìn, nàng mới ngưng lại, nhìn quan đạo nghĩ: “Gặp lại thì người còn nhớ ta không?”

Phùng Thị đi tới, nghi ngờ hỏi khuê nữ: “Người vừa hát cái gì vậy?”

Đỗ Quyên quay đầu, mỉm cười nói: “Là một đoạn trong bài hát. Hắn hát cho ta nghe. Ta hát như vậy, hắn sẽ biết là ta tới, cũng biết nương tới.”

Nhất thời Phùng Thị lại bắt đầu kích động.

Đỗ Quyên lại khuyên nàng kiên nhẫn chờ, vừa kéo nàng đi xuống núi.

Đứng trên quan đạo, Phùng Thị nhìn về đằng trước không chịu quay đầu.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa truyền đến, hai con tuấn mã chạy gấp lại đây.

Lập tức người trên ngựa nhìn thấy bọn họ, kéo dây cương, ngựa liền dừng lại.

Đỗ Quyên tập trung nhìn, nhin không được kêu lên: “Tiểu dưỡng, Tiểu cữu cữu! Các người trở lại?”

Nhậm Tam Hòa kinh ngạc nhìn các nàng, hỏi: “Sao lại ở đây?”

Hắn không nghĩ là Đỗ Quyên sẽ đến đón mình.

Đỗ Quyên cười nói: “Ta và nương đi dạo. Đi đến nơi này, thuận tiện xem tiểu dưỡng và tiểu cữu cữu trở lại chưa. Ai ngờ thật trở lại. Thật là vận khí tốt!”

Nhậm Tam Hòa nhìn nàng như cười như không nói: “Nga? Thật sự?”

Vừa nói vừa nhảy xuống ngựa, động tác nhẹ nhàng ôm Đỗ Quyên lên ngựa ngồi, còn mình nắm dây cương đi bên cạnh, sau đó mới hỏi Phùng thị: “Chỉ có tử tử và Đỗ Quyên tới?”

Chợt thấy nước mắt còn loang trên mắt Phùng Thị, càng kinh ngạc.

Phùng Thị vội nói: “Chỉ có 2 mẹ con thôi.”

Phùng Hưng nghiệp cũng nhảy xuống ngựa nói với Phùng Thị: “Đại tỷ, người lên ngựa đi.”

Phùng Thị vội vàng vẫy tay lui về phía sau nói: “Ta không dám cưỡi. Người tự cưỡi đi. Ta đi bộ là được.”

Phùng Hưng nghiệp đành thôi, vừa đi vừa hỏi tình hình trong nhà, còn chút hiểu biết về phủ thành, chậm rãi đi về nhà.

Trên đường, Nhậm Tam Hòa không hỏi Đỗ Quyên chuyện vừa rồi.

Đỗ Quyên lại nghĩ, trở về phải thuyết phục nương cùng ông ngoại, đem việc này nói cho hắn biết.

Nay Dương Nguyên không ở trấn Hắc Sơn, muốn thuận lợi nhận lại hắn, tất yếu phải nhờ tiểu dưỡng hỗ trợ. Không nói đến võ công của hắn, chỉ là kiên thức thì nhà ông ngoại cũng không thể so. Có hắn hỗ trợ, dĩ nhiên là làm chơi ăn thật. Còn có, hắn đã sớm mua ngựa, gởi nuôi ở nhà ông ngoại. Công phu cưỡi ngựa của hắn người bình thường không thể so. Đi phủ thành, đối với hắn cũng rất dễ dàng.

Đỗ Quyên làm như vậy là có lý do: Nhậm Tam Hòa vốn biết nội tình, rất rõ ràng Đỗ Quyên không phải là thân khuê nữ Hoàng gia.

Nhưng hắn không biết đứa nhỏ Phùng Thị sinh lúc ấy đi đâu, nói không chừng cho rằng đã chết. Chung quy sinh sản nơi hoang dã, rất có khả năng chết non.

Về sau Đỗ Quyên còn có thể rời núi đi tìm Dương Nguyên. Nàng chưa bao giờ rời khỏi phạm vi chú ý của Nhậm Tam Hòa, đến thời điểm dĩ nhiên muốn cho hắn một câu trả lời hợp lý, không bằng hiện tại nói cho hắn biết tình hình thực tế.

Trở lại Phùng gia, là một phen náo nhiệt.

Đêm đó, Đỗ Quyên cùng ông ngoại và Phùng Thị nói ý nghĩ của mình.

Phùng Trường Thuận gật đầu đáp ứng. Hắn cũng sớm muốn nói chuyện này cho tiểu con rể biết. Con rể út là người có khả năng. Nói với hắn là thêm ý kiến.

Vì thế, Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh bị gọi vào buồng trong. Người ở chỗ này trừ bỏ Phùng Trường Thuận và Phùng bà mẹ, còn có Phùng Thị và Đỗ Quyên.

Phùng Thị lần nữa đem tình hình sinh con năm đó nói một lần, chẳng qua đổi thành bào thai long phượng.

Đỗ Quyên liền thấy Nhậm Tam Hòa ngạc nhiên há to miệng, còn thật nhanh liếc nàng một cái.

Nàng không khỏi có chút buồn cười, biết vì sao hắn kinh ngạc.

Phùng Trường Thuận thuật lại phát hiện của hắn, Dương gia tiểu thiếu gia Dương Nguyên lớn lên giống Phùng Hưng nghiệp khi còn nhỏ. Sau đó là Đỗ Quyên nói chuyện nàng thăm dò Dương Nguyên.

Tổng kết lại, Dương Nguyên nhất định là đứa con Phùng Thị mất đi ngày đó.

Chấn động lớn nhất phải kể tới Phùng Minh Anh. Nàng dùng hai tay che miệng lại mới không kêu thành tiếng, nhưng hai mắt lập tức đỏ, nước mắt tràn đầy hốc mắt.

“Tỷ tỷ, người... người làm sao chịu đựng nỗi xuống núi?”

Nàng không dám tưởng tượng, nếu là mình rơi vào trường hợp đó còn có thể sống sót xuống núi hay không.

Phùng Thị rơi lệ, vừa dờ dẫm nói: “Không nhớ rõ.”

Nàng thật sự không nhớ rõ.

Lúc ấy vừa vui sướng sinh được con trai, thoáng cái đã bị sợ hãi phát hiện nhi tử mất, rồi tuyệt vọng vì không tìm về được... Đủ loại cảm thụ, nay nhớ lại tim vẫn còn đau như cắt, lúc ấy làm sao chống nỗi được?

Ngay cả chính nàng cũng hoài nghi.

Đỗ Quyên vội lấy khăn tay ra giúp nương lau nước mắt, lại khuyên Phùng Minh Anh nói: “Tiểu di, người đừng khổ sở, chọc nương cũng rơi lệ theo. Hôm nay nàng đã khóc vài lần rồi. Ông ngoại kêu người và tiểu dưỡng đến, không phải là muốn hỏi ý kiến sao. Trước mắt cần bàn bạc, còn khóc cái gì? Nên phân chấn, nghĩ biện pháp đưa người trở về mới đúng. Đến lúc đó mới là đại hi sự!”

Nói một hơi làm Phùng Thị ngẩng đầu, đầy mặt mong chờ nhìn về phía Nhậm Tam Hòa.

Hắn cũng đang giúp thê tử lau nước mắt, vừa thấp giọng khuyên giải an ủi.

Chợt thấy trong phòng yên tĩnh. Ngẩng đầu nhìn lên, mọi người đang quan sát hắn.

Hắn không còn sự bình tĩnh vững vàng như ngày xưa, vẻ mặt có chút ngưng ngưng, ngôn từ châm chước nói: “Cái này... Việc này không thể gấp. Gấp cũng vô dụng. Không có chứng cứ, Dương gia không nhận thì có ích lợi gì?”

Nói xong, không người tiếp lời, mọi người như cũ quan sát hắn.

Nhậm Tam Hòa cũng có chút xấu hổ. Biết là không nói lời hữu dụng nhạc phụ sẽ không buông tha mình, nên cúi đầu trầm tư.

Hắn dụng tâm suy nghĩ, mới ngẩng đầu nhìn Phùng Thị nói: “Dù sao đại tỷ đã chờ chín năm, không ngại kiên nhẫn đợi. Ta bớt chút thời gian đi tìm hiểu chi tiết Dương gia. Cần phải đem chuyện này tra rõ, mới tới cửa Dương gia đòi người. Bây giờ, đại tỷ nên nhẫn nhịn. Ta nói thẳng, đại tỷ để hắn giúp người tài bồi thì từ người tốt hơn. Người nghĩ đi, nếu thật sớm nhận con về thì cơ hội đi phủ thành học sẽ không còn. Nói tới, người còn chiếm tiện nghi đó.”

Hắn có cùng một lý do thoái thác giống Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên phốc xuy cười.

Phùng Thị thấy Tam Hòa chịu đưa tay hỗ trợ, trong lòng thả lỏng, cũng cười.

Phùng Trường Thuận ngạc nhiên hỏi Đỗ Quyên: “Tiểu dưỡng người nói có lý. Người cười cái gì?”

Đỗ Quyên liền nói, mình cũng khuyên nương như vậy.

Mọi người nghe xong đều cười rộ lên.

Cười xong, Đỗ Quyên nhìn chằm chằm Nhậm Tam Hòa nói: “Tiểu dưỡng, chuyện này thật sự rất quan trọng. Tìm đệ đệ về không chỉ giải khúc mắc cho nương, đối với cả nhà chúng ta đều tốt. Nếu nhà chúng ta có con trai, gia gia

nãi nãi cũng có thể yên tĩnh chút.”

Nàng nhìn ra Nhậm Tam Hòa có chút không dễ bụng.

Nếu nói lý do, nhất định có liên quan với nàng. Có lẽ là sợ việc này ảnh hưởng tương lai của nàng, nói không chừng còn lo lắng tiết lộ thân thế bí mật của nàng. Bởi vậy, nàng liền nhắc nhở hắn. Hoàng gia tìm về đưa con trai này, thật sự rất quan trọng, đối với nàng cũng rất trọng yếu.

Được rồi, Đỗ Quyên thừa nhận mình có chút áp chế người.

Nhưng là, bọn họ bây giờ là châu chấu bám chung một sợi dây thừng, lại là thân thích, không phải nên dắt tay hãm hờ tiến lên, cùng có cuộc sống tốt đẹp sao?

Cho nên, Đỗ đại tiểu thư liền lợi dụng bản thân áp chế tiểu dượng.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa nghe xong lời này, vẻ mặt thận trọng hơn.

Hắn trầm ngâm một hồi mới nói: “Mấy ngày nay ta vừa lúc ở đây, trước tìm hiểu rồi nói. Nếu không biết rõ mà đã vội vã cùng Dương gia đòi người, vạn nhất bọn họ không nhận là không có đường cứu vãn.”

Phùng Trường Thuận cũng gật đầu nói: “Ta cũng nói như vậy. Cho nên lúc đầu mặc dù trong lòng ta nghi hoặc, nhưng không gây lớn ra là vì nguyên do này. Các người nghĩ đi, nếu Dương gia chịu trả nhi tử lại, sao không nói với người ngoài là đứa bé này là nhặt được, tội gì gạt?”

Đây cũng là nghi ngờ của Đỗ Quyên.

Ban đầu Dương gia không có con trai, còn có cái lý do thoái thác. Nay đều có con ruột, vì sao còn gạt? Chuyện này cũng không phải là chuyện xấu xa gì, nói ra người ta sẽ tán dương Dương gia làm việc thiện nữa.

Mọi người suy đoán một trận, không được kết quả, đành tạm thời bỏ qua.

Ngày hôm sau, quả nhiên Nhậm Tam Hòa đi ra ngoài nghe ngóng.

Trở về nói, từ lúc Dương gia đại phòng sinh con trai thứ hai, đối với Dương Nguyên thương yêu không bằng ban đầu. Lúc này đưa hắn đi phủ thành đọc sách, thấy là chuyện tốt, chỉ sợ có ý đồ khác.

Nhưng hắn nghĩ không ra, vì sao Dương gia không công khai thân thế của Dương Nguyên?

Chỉ cần công khai, sự tình sẽ đơn giản hơn nhiều.

Phùng Thị nghe nói xong lại khóc, cảm thấy nhi tử khẳng định không được cha mẹ nuôi thích, không biết bị tra tấn như thế nào nữa, có bán hắn ra ngoài hay không?

Đỗ Quyên vội an ủi: “Tiểu dượng nói “thương yêu không bằng ban đầu”, đó là so với lúc ban đầu. Nói đệ đệ chịu khổ, ta thấy là không. Nương ngẫm

lại đi, lúc chúng ta nhìn gặp hấn, quần áo trên người hấn, thức ăn, còn có tiểu tử đi theo, cũng không phải là không ai quản không ai hỏi tới.”

Nhậm Tam Hòa gật đầu, nói đúng là như vậy.

Hấn nói: “Dương gia ghét bỏ hấn, việc này có thể nhờ vả. Chờ lần sau rời núi, ta đi phủ thành sẽ nhờ bằng hữu lưu tâm hấn. Đại tỷ không nên quá lo lắng, cứ coi như nhi tử ở bên ngoài đọc sách, thời điểm đến, nhi tử sẽ trở lại.”

Phùng Trường Thuận gật đầu, nghiêm trang khuyên nữ nhi nói: “Em rể người làm việc đáng tin cậy, người nghe hấn là không sai. Nếu nóng vội, không nói Dương gia, người có chết hấn cũng không nhất định chịu nhận người. Trước mắt hấn đang là thiếu gia, dựa vào cái gì nhận người một phụ nữ nông thôn làm nương? Không bằng chờ hấn lớn thêm một chút, hiểu chuyện hiểu đạo lý, chúng ta cũng chuẩn bị xong, rồi đem việc này nói ra.”

Lời này đụng vào tâm khảm Phùng Thị, không phải nàng luôn luôn tự ti sao.

Bởi vậy nàng liên tục gật đầu, kiềm chế tưởng niệm bao năm qua xuống, toàn tâm toàn ý chờ nhi tử lớn lên.

Việc này tạm thời đặt xuống, mấy người an tâm an ý làm khách.